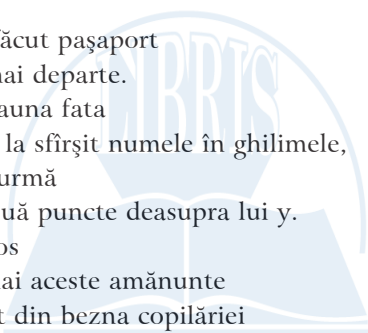

Adila și-a amintit într-o seară
de colega ei de bancă
din generală,
care citea pe furiș, în timpul orelor,
romane de aventuri
și care mai târziu
l-a descoperit pe Dumnezeu în inima sa,
așa cum Adila
a descoperit America
în felul cum se face seară
și cum se vede asta de la etajul opt,
vara.
După ce au terminat școala generală,
Adila a primit scrisori în care colega ei
o anunța
că s-a angajat la o fabrică de conserve
dintr-un oraș de la malul mării,
deși ar fi preferat un oraș de la poalele muntelui,
că-i place tristețea,
că pescărușii țipă ca niște copii,
că s-a măritat,
dar să nu mai spună asta nimănui,
că a venit iarna,
că l-a descoperit pe Dumnezeu în inima sa,
că surorile ei,
că mama ei, niciodată tatăl ei
că a făcut hepatită,
că în fața ferestrei salonului unde a fost internată
era un copac înflorit,
că primăvara e cel mai frumos anotimp,
că a împlinit 15 ani,
că, uite, a mai trecut o vară,
că multă vreme nu a găsit timbre în oraș,

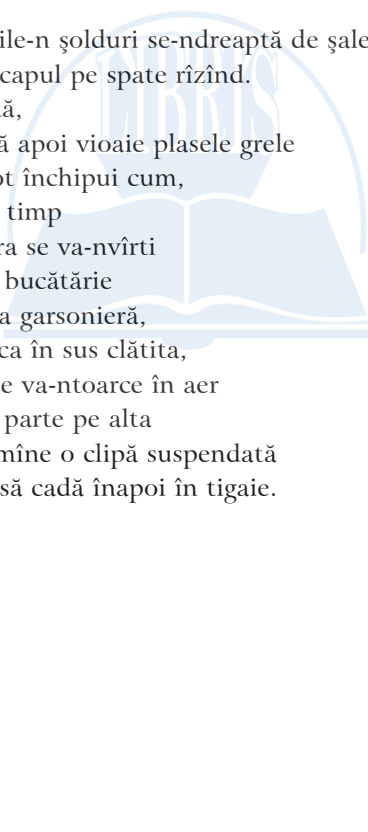

că și-a făcut pașaport
și așa mai departe.
Întotdeauna fata
își scria la sfîrșit numele în ghilimele,
cu y la urmă
și cu două puncte deasupra lui y.
Ce curios
că tocmai aceste amănunte
au urcat din bezna copilăriei
pînă aici, la etajul opt,
se gîndește Adila.

Iubișoara

*Eu merg la opt,
a zis bărbatul care a urcat
împreună cu mine în lift.
Și eu,
am zis.
Știu, te-ai mutat anul trecut,
a zis, parcă pentru sine.
Vino odată pe la noi!
Iubișoara face o cafea minunată
și niște clătite de te lingi pe degete!
Oamenii vor să fie prietenoși.
Oamenii sînt prietenoși.
Îi recunosc numaidecît
pe cei care nu le seamănă
și încearcă
să-i aducă pe calea cea bună.
De cîte ori iese din bloc,
Iubișoara ține de toarte
o plasă goală de pînză decolorată.
Plasa face întotdeauna aceeași mișcare:
vine după mîna care-o ține
cu o oarecare întîrziere,
se balansează înainte și-napoi,
cu o viteză mai mare sau mai mică,
depinde de cît de repede merge Iubișoara
și rămîne o clipă suspendată
în punctele de maximă înălțime.
De la etajul opt
o văd acum pe Iubișoara
venind cu două plase încărcate.
Se întîlnește cu cineva,
își lasă greutatea jos,
le proptește bine între pulpe,*

cu mâinile-n șolduri se-ndreaptă de șale
și-și dă capul pe spate rîzînd.
Odihnită,
își ridică apoi vîoaie plasele grele
și-mi pot închipui cum,
în scurt timp
Iubișoara se va-nvîrți
în mica bucătărie
din mica garsonieră,
va arunca în sus clătita,
clătita se va-ntoarce în aer
de pe-o parte pe alta
și va rămîne o clipă suspendată
înainte să cadă înapoi în tigaie.

Oamenii vor să fie prietenoși.

Îi interesează de ce

n-ai trecut zile-n șir

să-ți iei apă de la magazinul de lângă bloc,

te invită la o cafea,

te îmbie cu clătite

și te apostrofează prompt dacă

ți-e dor de tine însuși.

În plus,

cînd ei spun „copac”,

au impresia că asta înseamnă întotdeauna
același lucru.

Și, la viteza vieții de zi cu zi,
chiar înseamnă.

Dar cînd lucrurile încep să prindă

o viteză mult mai mare,

„copac” înseamnă mereu altceva.

Și îți dai seama că,

pentru a spune „copac”,

ar trebui să spui

unde crește,

ce fel de frunze are,

ce fel de flori,

cît e de înalt,

dacă stă cineva sub el,

cît de gros are trunchiul,

și cîte și mai cîte...

Nici dac-ai spus toate astea,

nici măcar dacă ai scris un roman,

nu te poți lăuda

c-ai spus într-adevăr „copac”.

Poate colega mea de bancă știa

că nu se poate spune „copac”

și de-aceea,
în finalul scrisorilor pe care mi le trimitea,
își scria întotdeauna numele
în ghilimele, cu y la urmă
și cu două puncte deasupra lui y.

